

Frank

(Inzending (kinder)verhalenwedstrijd Save the Children – max 1.000 woorden)

“Ze zegt dat ze op weg is naar haar opa en oma in Franeker.” Anne-Fleur voelde de zware hand van de politieagent op haar schouder drukken. “Franeker, ja.” De agent hield met zijn andere hand een telefoon aan zijn oor en luisterde. Ze kon niet verstaan wat er werd gezegd. “Nee, geen kaartje. Wel een rode reiskoffer. Maar geen treinkaartje en geen geld. De conducteur heeft ons direct gebeld.” Weer luisterde de agent.

Anne-Fleur keek om zich heen in de drukke stationshal. Mensen liepen snel in de richting van de treinen, of kwamen juist vanaf een perron en keken zoekend de hal door. Er werd gezwaaid en gezoend. De hand tikte op haar schouder. “Jongedame? Ik vroeg hoe je heet?” Anne-Fleur keek op in het strenge gezicht van de agent. ‘Spoorwegpolitie’, las ze op zijn jas. Geen echte politie dus, gelukkig, dacht ze. “Je naam?” drong de man aan.

Anne-Fleur beet op haar lip en keek weg van de agent. Als ze haar naam zou geven, zouden ze direct haar ouders bellen. Die hadden vast al door dat ze weg was en de politie was natuurlijk al gebeld. Haar blik viel op een koffietentje. ‘Starbucks’ stond er met grote letters op de ramen. “Sterre, meneer,” zei ze, net voordat de agent de vraag nog een keer moest stellen. “Sterre Bukman”.

De agent herhaalde haar naam in de telefoon en luisterde weer naar de persoon aan de andere kant. Anne-Fleur keek opnieuw de stationshal rond. Vlakbij de uitgang stond een jongetje. Hij had een knalgroen petje op dat diep over zijn ogen was getrokken. Vreemd, dacht Anne-Fleur, hij staat daar helemaal alleen. En hij is een stuk jonger dan ik. Net toen ze haar blik weer verder de stationshal wilde laten ingaan, stak het jongetje zijn hand op. Heel kort. Anne-Fleur twijfelde zelfs of ze het goed had gezien. Ze keek nog een keer naar het jongetje. Door de schaduw van de klep kon ze niet zien of hij naar haar keek. Maar zijn hand, die hij nu gewoon langs zijn lichaam liet hangen, leek weer te zwaaien. Heel onopvallend ging die hand heen en weer. Anne-Fleur keek kort achter zich. Naar wie zwaaide hij? Niemand reageerde op het gezwaai. Opnieuw keek ze naar hem. Het gebaar van zijn hand was nu korter geworden, krachtiger. Dwingender. Hij zwaaide niet meer, hij wenkte. Anne-Fleur fronste. Ineens trok het jongetje het petje van zijn hoofd, keek haar recht aan, maakte een kort en heftig gebaar met zijn hoofd richting de deuren achter hem en deed snel zijn pet weer op. Toen draaide hij zich om en liep naar buiten, de stationshal uit. Daar draaide hij zich om en herhaalde het hoofdgebbaar. Hij wil dat ik achter hem aan ga, dacht Anne-Fleur verbaasd.

De spoorwegagent naast haar had ondertussen zijn telefoon tussen oor en schouder geklemd en was druk aan het schrijven in een notitieboekje. “Ja, de politie is al geïnformeerd. Die kunnen hier elk moment zijn. Ik geloof er niets van, dat verhaal over opa en oma. Bij kinderen zie je direct of ze liegen of niet. Deze liegt, ik zeg het je.”

Anne-Fleur kreeg het heel warm. De politie was onderweg? Dan moest ze hier weg, en snel. Het groene petje. Waar was hij? Ze tuurde naar buiten, door de schuifdeur waardoor het jongetje net was verdwenen. Hij was weg. Of toch niet? Er bewoog iets groens, tussen een grote groep mensen die net het station uitstroomden. Anne-Fleur haalde diep adem en begon te rennen. Weg van de spoorwegagent, die hard roepend achter haar aankwam. Dwars door de drukte, mensen in het voorbijgaan opzij duwend.

“Houd haar tegen!” hoorde ze de agent achter haar roepen. Mensen keken op, iemand trok aan haar jas maar ze rukte zich los en rende verder. Haar rode koffertje hield ze tegen zich aan gedrukt. Richting die schuifdeuren moest ze. Richting het groene petje. Richting – ze had geen idee.

De deuren waren open, ze stroomde met de drukte mee naar buiten en keek angstig om zich heen om het petje te zoeken. Ze was op een busstation terechtgekomen. Daar zwaaide iets groens, tussen twee bussen in. Ze rende verder, in de richting van het groene vlekje, tussen de bussen door. Toen ze bij de achterkant van de bussen was aangekomen, werd ze plotseling opzij getrokken.

“Staan blijven,” siste het jongetje. Zijn petje was weer over zijn ogen getrokken. “Wachten nu. Hier zien ze je niet.”

Anne-Fleur bukte hijgend voorover, met haar handen op haar knieën. Haar hart sloeg als een bezetene. Vanaf hier kon ze het jongetje goed zien. Hij was zeker jonger dan zij. Hooguit zeven. Een mager, bleek snoetje kwam onder het petje uit. De kringen onder zijn ogen leken nog donkerder in de schaduw van zijn pet.

“Ik ben Frank,” zei hij. “En ik haal je hier weg. Je kunt met mij mee.”

“Mee?” hijgde Anne-Fleur nog na. “Mee waarheen?”

“Kan ik niet zeggen.”

Anne-Fleur snoof. “Je denkt toch zeker niet dat ik zomaar met iemand meega?”

Frank haalde zijn schouders op. “Jouw keuze,” zei hij en hij stak kort zijn hoofd om de hoek van de bus. “Ze zoeken je nog. Zeg jij het maar.”

“Mee waarheen?” probeerde Anne-Fleur nog een keer. Frank schudde alleen zijn hoofd.

“Ze kan niet ver zijn!” hoorde Anne-Fleur veel te dichtbij. Haar hart ging weer sneller slaan en ze keek Frank aan.

“Help me,” zei ze.

“Deze kant op,” antwoordde hij en hij zette het weer op een rennen.

Anne-Fleur haalde opnieuw diep adem, toen rende ze achter hem aan.